

TYKKYLÄISTEN SUKUSEURA

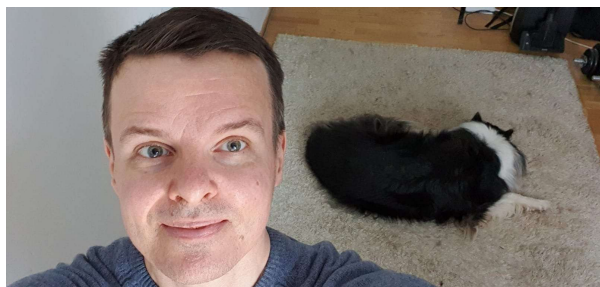
JÄSENLEHTI 2020

Hyvät sukulaiset

Kun kirjoitan tätä, on pitkä perjantai ja aurinko paistaa ulkona kauniisti. Talvi, jota Suomessa ei 2019-2020 edes ollut on nyt lopullisesti vaihtunut kevääksi ja päivät ovat pidentyneet. Luonto herää henkiin pitkään jatkuneen pimeyden jälkeen.

Kevät 2020 on hyvin erilainen kuin moni muu kevät, joita olemme eläneet. Luonto muistuttaa meitä kaikkia arvaamattomuudellaan. Pienen pieni SARS-CoV-2 virus on valloittanut koko maailman ja yhteiskunnat ovat pysähtyneet. Suurimmassa osassa maailmaa on hallituksen julistama poikkeustila. Matkustelu ympäri maailmaa ja joukkokokoonnot ovat loppuneet. Ravintolat ja yökerhot ovat joutuneet sulkemaan ovensa. Turhaa liikkumista on rajoitettu ja esimerkiksi Suomessa Uudelta maalta ei voi matkustaa Uudenmaan ulkopuolelle.

Tiedemiehet etsivät kuumeisesti ratkaisua taudin leviämisen ehkäisemiseen ja hoitoon. Samaan aikaan ihmisiä on kehoitettu pysymään kotona, ja kaikki työ, minkä voi vain etätyönä hoitaa tehdään kotoa käsin. Itsekin olen viimeiset kolme viikkoa tehnyt töitä kotoa Helsingin Kontulasta käsin. Lemmikkini Coco (11v narttu) on varsin tyytyväinen näihin uusiin järjestelyihin.

Kuva 1: Paavo ja Coco

Hallitukset ympäri maailmaa yrittävät keksiä ratkaisua poikkeustilan luomaan taloudelliseen kriisiin samaan aikaan kun kenelläkään ei ole varmaa tietoa, milloin tämä epidemia on ohi.

Sukuseuramme sukkokous oli kesällä 2018 ja paikalla oli runsaasti porukkaa. Kokouksessa minut valittiin sukuseuran neuvoston puheenjohtajaksi ja seuramme sai uuden neuvoston. Maaliskuun 14. päivä sukuseuran neuvosto kokoontui Espoossa ja päätimme yhdessä tuumin siirtyä taas askeleen eteenpäin seuramme toiminnan "digiloikassa". Tästä lähtien jäsenlehtemme tulevat vain seuran Internet -sivuillemme. Luovuimme paperisten jäsenlehtien toimittamisesta.

Jatkamme sukututkimusta My Heritage -ohjelmiston avulla, jonka käyttäjiksi te kaikki suvun jäsenet olette tervetulleita. My Heritage on selaimessa toimiva sukututkimussovellus, jonka avulla jokainen käyttäjä voi osallistua omalta osaltaan seuramme sukututkimukseen tarkastamalla yhdessä luomamme puumme tietoja ja lisäämällä tai korjaamalla siellä olemassa olevia tietoja.

Sukuneuvosto lähtee viemään My Heritage -järjestelmää läpi suvun kouluttamalla ensin neuvoston jäsenet käyttämään sitä, jotka sitten lähettävät kutsuja eteenpäin omille sidosryhmille. My Heritage -koulutus järjestetään Microsoft Teams -kokouksina, jossa käydään läpi sovelluksen toimintaa ja opetetaan jokaiselle sovelluksen perustoiminnot.

Sukuneuvosto päätti tämän lisäksi, että pyydämme niitä suvun jäseniä, joilla on paperilehteen tottuneita lähisukulaisia tulostamaan jäsenlehdet heille. Sukuneuvosto kartoittaa miten tämä asia käytännössä hoidetaan.

Siirtyminen digiaikaan tulee tarkoittamaan myös sitä, että jäsenlehtiä ja sisältöä sukuseuran sivuille tulee tulevaisuudessa toivottavasti paljon enemmän.

puheenjohtajanne
Paavo Lambropoulos

Isäni Janne Enon kunnan ensimmäinen henkilöautoilija Niilo Tykkyläinen

Isälläni Janne Tykkyläisellä oli ollut nuorena miehenä henkilöauto ja ajokortti. Isä muisti usein kertoa autosta ja muutenkin noista ajoista. Ehkäpä isällä oli pikkuisen ylpeyttä mukana, kun hän kertoi autohommista 1920 -luvulla.

Kuva 4: Janne Tykkyläinen autossaan vuonna 1925. Auton takaistuimella kurkistaa sukuseuramme kunniajäsen Sakari Sarola

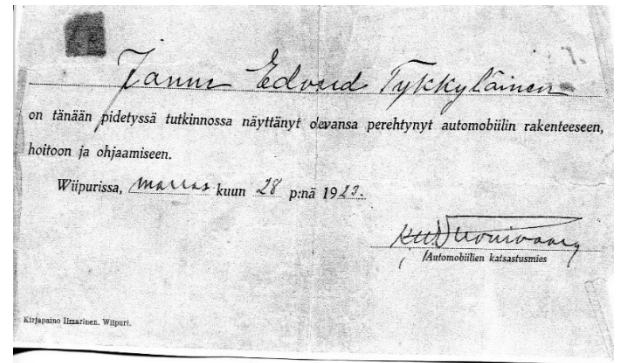
Henkilöautojen ilmaantuminen Suomeen alkoi 1900-luvun alussa. Vuonna 1925 oli Suomen henkilöautokanta noin 4000 autoa, joista ymmärrettävästi suurin osan oli kaupungeissa. Tuona vuonna isäni hankki auton, joka oli ensimmäinen henkilöauto Enon kunnassa. Ukkini Mikko Tykkyläinen piti tuolloin majataloa Uimaharjussa. Arvattavasti majatalon kuljetuspalvelut olivat pääasiallinen syy auton hankkimiseen. Minun elinaikanani isäni ei ajanut autoa lainkaan.

Auto oli T-mallin Ford, joita Suomessa oli ylivoimaisesti enemmän kuin muita merkkejä. Sitä tehtiin lähes samanlaisena yli kymmenen vuoden ajan. Se oli ensimmäinen automalli, joka oli hinnaltaan tavallisten ihmisten hankittavissa. Auton moottorin teho oli noin 20 hevosvoimaa. Sen huippunopeus oli noin 40 km/h. Se käynnistettiin kammella. Sitä voi käyttää ainoastaan kesäkaudella, kun teitä ei silloin aurattu autoliikenteelle.

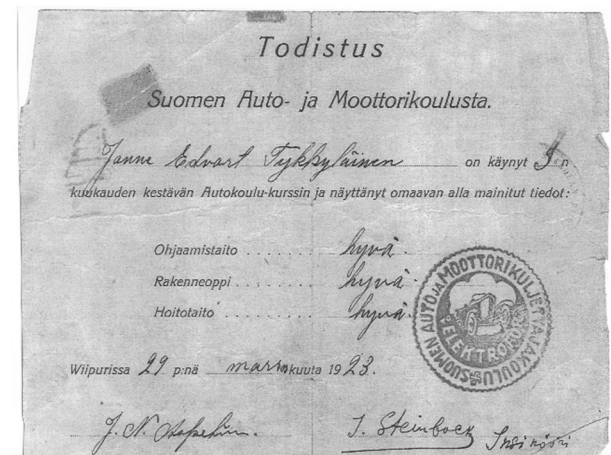
Ajokortin hankkiminen 1920-luvulla

Lähin autokoulu tuohon aikaan oli Viipurissa, Suomen auto- ja moottorikoulu. Isäni matkusti Viipuriin syyskesällä 1923 ja aloitti siellä autokouluopinnot. Autokoulun kesto oli kolme

kuukautta. Syynä perusteelliseen opiskeluun oli se, että kuljettajan piti osata sekä auton huolto ja rakenne että ohjaaminen. Autokorjaamot ja huoltoasemat tulivat vasta myöhemmin.

Kuva 3: Autokoulun todistus perehtymisestä automobiilin rakenteeseen, hoitoon ja ohjaamiseen

Kuva 2: Todistus arvosanoineen ohjaamistaidosta, rakenneopista ja hoidosta.

Työkeikat vuosina 1923 ja 1924

Töitä autonkuljettajille löytyi sanomalehdistä. Ensimmäinen työpaikka oli Perniössä

Näsegårdin kartanossa, jossa oli sekä kuorma-auto että henkilöauto. Seuraava työpaikka oli sitten linja-auton kuljettajana Käkisalmen ja Metsäpirtin välillä Karjalassa. Se oli melkoinen kokemus. Erityisesti lossiyhteys Vuoksenvirran poikki Laatokan rannan tuntumassa oli pelottava. Lossi oli ns. heilurilossi, joka liikkui pitkän ylävirran puolelle kiinnitetyn vaijerin varassa Vuoksen rannalta toiselle. Lossia ohjattiin "peräsimellä", jolla saatiin lossi kulkemaan virran voimalla rannalta toiselle.

Taksinkuljettajana Uimaharjussa

Vuonna 1925 isä aloitti 26-vuotiaana taksinkuljettajana Uimaharjussa omalla autolla. Isä kertoman mukaan kyytejä tilasivat mm. metsäherrat, kauppamiehet, vallesmanni ja pirtutrokarit. Usein ne liittyivät majatalon kyyditystarpeisiin.

Isä kertoi eräästä reissusta Ilomantsin Naarvaan Piimävaaran isännän Matti Penttisen kanssa. Naarvaan oli valmistunut autolla ajokelpoinen tie vuonna 1925. Siellä he kävivät asioilla kauppias Juho Häikiön talossa Huvilassa. Tällä käynnillä isä ja äiti tapasivat ja kihlautuivat vuonna 1926. Loppu onkin historiaa.

Isällä oli Enon kunnassa ajokortti no 2. Ajokortti no 1 oli tietävästi jollakin kuorma-autoilijalle. Ajokortti annettiin silloin noin puoleksi vuodeksi kerrallaan ja oikeutti myös kuorma-auton kuljettamiseen.

Kuva 5: Isäni ensimmäinen ajokortti automobiilin kuljettamiseen Enon kunnassa.

Myöhemmin 1930-luvulla isä ajoi vielä taksia, ei kuitenkaan omalla autolla. Hänestä tuli sitten maanviljelijä.

Kuva 6: Isä ajoi taksia vielä 1930-luvulla. Matkustajia näyttää riittäneen.

Äitimme 86-vuotinen elämäntaival

Impi Aliina Hämäläinen, o.s. Tykkyläinen

Äitimme Impi syntyi Uimaharjun Enonsalolla 11.10.1932 Hanna ja Janne Tykkyläisen pienviljelijäperheeseen neljäntenä lapsena.

Perheessä oli entuudestaan jo lapset Erkki 4v, Liisa 3v ja Mikko 1v. Ja Impin jälkeen perheeseen syntyivät vielä Aune, Matti, Aarne, Niilo ja Irja.

Kuva 7: Impi Aliina Hämäläinen

Varhaislapsuudestaan äiti muisteli lämpimästi etenkin äiti-Hannaa ja Liisa-siskoa, jotka loivat turvallisuuden tunnetta mm. sodan ja desanttipelon värittämään lapsen mieleen.

Äiti muisteli myös joutuneensa jo varsin varhaisella iällä aloittamaan piikomistyöt naapureissa ja mm. Rahkeella serkkujensa luona: Maalaistaloissa syntyi perillisiä tiheään tahtiin, ja kynnelle kykenevät tyttölapset olivat tarpeen talouksissa, joissa ei vielä ollut omia, tarpeeksi isoja tyttöjä talon emännän avuksi.

Myöhemmin nuoruusvuosinaan äiti sitten oli töissä Airaksisen kaupassa, Uimaharjussa. Sitä hän aina muisteli, kuinka Antero Airaksinen opetti hänelle liike-elämän perusasiat – ja hyvin opettikin.

Oman perheen perustaminen alkoi, kun äiti ja Martti-isä menivät avioon marraskuussa 1953.

Ensin asuttiin Uimaharjussa, Reino Tykkyläisen yläkerrassa vuokralla. Oma koti Uimaharjun kylälle valmistui viisi vuotta myöhemmin. Esikoinen Raili syntyi kesällä 1956 ja Liisa 1958.

Äiti oli pääsääntöisesti kotiäiti, joskin ajoittain hän työskenteli myös liikeapulaisena paikallisessa asustemyymälässä. Raili muistaa äidin olleen apulaisena myös Uimaharjun leipomossa. Mutta kun meiltä kysyttiin äidin ammattia, niin meidän piti ilmoittaa "rouva" tai "kotiäiti".

Martti-isän suoritettua autoalan jatko-opinnot Kuopion teknillisessä koulussa muutti perheemme isän uuden työn tiimoilta Kajaaniin vuonna 1967. Silloin isä oli asunut Kajaaniassa jo vuoden yksinään.

Koti-ikävä Uimaharjuun vaivasi äitiä kovasti: sinne oli pitänyt jättää omin käsin sekä tuttavien talkoovoimin rakennettu kotitalo pihapiireineen... Kajaanin vuodet olivat koti-ikävän lisäksi taloudellisesti rankkoja. Me työt aloitimme oppikoulun, eivätkä yhden miehen hankkeet riittäneet kovinkaan leveään leipään, kun kerrostalokolmion hankintaa varten oli jouduttu jälleen myös asunovelkavankeuteen. Kajaaniassa meille syntyi pikkuveli Mikko v. 1968. Mikon hiukan kasvettua äiti hankki lisätienestiä taloukskassaan osa-aikatoissa: siivoojana ja aamulehden jakajana.

Isä-Martin työt toivat perheemme v. 1975 takaisin Pohjois-Karjalaan - Joensuuhun. Myös äiti onnistui saamaan vielä palkkatöitä OP-pankin sekä silloisen Kotilaisen tavaratalon henkilöstö- ja tilahuollosta, mm. siivousta, pyykinpesua ja siittämistä.

Joensuussa asuttiin ensin Kirkkokadulla kerrostalossa, ja muutaman vuoden päästä läheltä keskustaa, Otsolasta löytyi upealta paikalta vanha rintamamiestalo, jota usean vuoden ajan remontoitiin, kunnostettiin ja laajennettiin.

Juuri kun omakotitalon remonttiurakka oli saatu voiton puolelle, kuoli isä yllättäen sairauskohtaukseen 10.2.1994. Näin äidin elämässä alkoi jälleen uusi vaihe: pitkä taival yksin, leskenä.

Lapsenlapsia siunautui kaikkiaan kuusi: Railille Juha -87 ja Johanna -89, Liisalle Marko -94 ja Jesse -96, Mikolle Niko -00 ja Pia -03.

Impi-äidin jäämisen Otsolaan, Ahmankadun omakotitaloon mahdollisti suurelta osin Mikon perheen muutto Kouvolasta Joensuuhun v. 2003. Äidin terveys huononi ja kivut tekivät liikkumisen vaivalloiseksi, mutta muutto lähemmäs Railin tai

Liisan asuinsijoja – Kajaaniin tai Kirkkonummelle – ei olisi ollut mieluisa vaihtoehto.

Impi-äidin jäämisen Otsolaan, Ahmankadun omakotitaloon mahdollisti suurelta osin Mikon perheen muutto Kouvolasta Joensuuhun v. 2003. Äidin terveys huononi ja kivut tekivät liikkumisen vaivalloiseksi, mutta muutto lähemmäs Railin tai Liisan asuinsijoja – Kajaaniin tai Kirkkonummelle – ei olisi ollut mieluisa vaihtoehto.

Isoltahan se talo kuitenkin yksin ollessa tuntui – ja työmäärä raskaalta. Äidillä oli ikävä isää: Hän muisteli, kuinka yhdessä oli hoidettu ja rakennettu kotia, leivottu, marjastettu, käyty ongella ja talvella pilkillä. Ylämyllyn Jaamanlammelle oli jäänyt uuden uutukainen soutuvenekin, jota ei ollut paljon ehditty käyttää ennen isän kuolemaa.

Rakas harrastus liikuntakyvyn lopulliseen hiipumiseen saakka oli äidille myös mattojen kutominen kaupungin ”kutomossa”. Kutomon naiset olivat äidille tärkeä kaveriporukka ja ilon aihe loppuun saakka.

Terveys ja liikuntakyky rapistuivat kovaa kyytiä viimeisten 10 vuoden aikana, mutta sisukkaasti, omaa hyvinvointiaankin uhmaten äiti halusi asua Ahmankadun kodissaan. Eikä hän halunnut kotiinsa häärimään vierasta apua. Vain oman perheen, sukulaisten ja joidenkin naapureiden apu kelpasi. Ahmankadun perunamaat, marjapensaat ja kukkapenkit olivat äidille suunnattoman tärkeitä. Niistä hän kantoa huolta, vaikkei itse pystynyt enää edes pihalle menemään.

Kesällä 2017 äiti kannettiin viimeisen kerran Ahmankadun kodistaan ambulanssiin. Siltä sairaalareissulta ei ollut enää paluuta omaan kotiin, vaan oli hankittava erityisasunto Sepänsadulta, jossa asuminen Siun soten kotihoidon tuella vaivalloisesti onnistui. Äidillä oli jälleen koti-ikävä, kuten 50 vuotta aiemmin, joskin tällä kertaa vain muutaman korttelin päähän, Ahmankadulle.

Voimat uupuivat, ja myös näkö huononi merkittävästi. Neulominenkaan ei enää onnistunut. Sukulaisten ja ystävien kanssa aiemmin aktiivisessa kanssakäymisessä olleelle ihmiselle ei ollut helppoa, kun lopulta ei enää löytynyt voimia edes seurusteluun.

Äiti otti kuoleman levollisena vastaan. Kerrottakoon, että hän sanoi: ”Kaikki oli saatu tehtyä, mitä tässä elämässä piti tehdä”. Viimeisen, lyhyeksi jääneen sairaalareissunsa päätteeksi äiti nukkui pois 1.4.2019 aamuyöllä, Joensuun Siilaisin sairaalan geriatrisen osaston saattohoidossa.

Haudan lepoon, Joensuun hautausmaalle, Impi-äitiä oli 27.4.2019 saattamassa perheenjäsenten lisäksi pieni, läheisimpien sukulaisten joukko - äidin oman toivomuksen mukaisesti.

Me lapset sekä lapsenlapset muistamme äitiä ja mummoa suurella kiitollisuudella. Hän jätti itsestään vahvan jäljen meidän elämäämme.

Äidin muistolle
Liisa ja Raili

Rahkeen sydän – Eeva-Liisa ”Pupu-täti” Sjögren 20.5.1949 – 15.11.2019

Elise Tykkyläinen

Eeva-Liisa Sjögren tunnettiin Tykkyläisen suvussa paremmin ”Pupu-tätinä”. Hän sai lempinimensä luultavasti jo ennen minun syntymääni, sillä itse en muista, että tädille olisi koskaan uusia ”nimiäisiä” pidetty.

Kuva 8: Eeva-Liisa Sjögren

Kun katselen Pupu-tädin valokuvaa, mieleeni tulvivu muistoja.

Valloittava hymy ja pään ympärille kiedottu valtava kukkaseppele. Silmät nauravat vähintään yhtä paljon kuin hymyssä oleva suu.

Minulla on paljon valokuvia kehyksissä – omalta osaltaan tähän on vaikuttanut juuri Pupu-täti. On mukava katsella rakkaita muistoja, jotka on asetettu kehyksiin. Ne tuovat iloa ja muistuttavat meitä siitä, kuinka paljon rakkaudentäyteisiä hetkiä elämäämme mahtuu.

Pupun koti oli täynnä kehystettyjä valokuvia ja hän myös lähetti niitä kirjeiden mukana toisille. Syksyn koittaessa sain monesta kesälomasta hänen tekemiään valokuvakoosteita – tämän johdosta kuva-albumini ovat puolet paksumpia kuin ne muuten olisivat. Lukijalle todettakoon, että tarkoitan nimenomaan filmikuvia ja printattuja valokuvia, jotka alkavat olla yhä harvinaisempia näin ”digiaikana”.

Vanhemmuus ei toden totta ole pelkkää biologiaa ja voin todeta, että Pupu oli minulle myös eräänlainen äitihahmo. Sitä hän oli varmasti monelle muullekin.

Lapsuudessamme monet meistä Paavo Tykkyläisen lastenlapsista vietimme aikaamme Pohjois-Karjalassa Rahkeella niin sanotulla kolmion tilalla, jolla Paavo Tykkyläinen Irja-vaimonsa kanssa kasvatti seitsemän lasta 40- ja

50-luvuilla. Pupu oli sisarusparvensa toiseksi nuorin lapsi.

Kuva 9: Kodin kuvalehden juttu suvun ”Rahkee -elämästä”

Minulle hän oli Rahkeen sydän.

Hän huolehti omien lastensa lisäksi rakkaudentäyteisellä hoivallaan usein myös sisarustensa lapsista.

Lasten ilo tuntui tuottavan hänellekin iloa ja hän oli valmis käyttämään kesälomapäivänsä järjestääkseen lapsille kaikenlaista hauskaa tekemistä.

Hetkessä täti muuttui teatteriohjaajasta tanssinopettajaksi, eikä mennyt aikaakaan, kun pienet ballerinat sipsuttivat ympäri Rahkeen pihaa tyllymekot yllään.

Täti taipui myös askartelunohjaajasta autonkuljettajaksi. Aurinkoisina päivinä serkkuja pakkautui tädin vanhan Volvon takapenkille kahteen kerrokseen ja jokainen muistaa varmasti, miten komisario ”Karhapäättä” piti varoa. ”Päät alas” kaikui varoitushuuto yllästatusta autossa, jos poliisiauto sattui tulemaan vastaan. Tutut iskelmät raikasivat C-kasetilta. ”Oi Josef Josef, muistatko kun lähdit...”

Tuo viininpunainen Volvo sai myös lempinimen ”Sarajevon Pontiac”. Tämä johtui siitä, että auton helmat olivat ruostuneet paikoin niin, että niissä oli kuin luodinmentäviä reikiä. Nimitys oli osuva tuohon aikaan – 80- ja 90-lukujen taitteessa. Ja sillekin osattiin nauraa.

Huumori väritti monia hetkiämme hänen kanssaan ja ilon jakaminen ympärillä oleville oli osa Pupu-tädin erikoisalaa.

Olen monta kertaa ihmetellyt, miten hänessä riittikin niin paljon virtaa ja iloa.

Näinä päivinä moni vanhempi tyrkkää lapsensa sohvalle tuijottamaan Netflixiä, mutta Rahkeella ei tuohon aikaan, 80-luvulla, ollut edes VHS-videolaitetta. Tekemistä keksittiin luovalla tavalla ja Pupu oli valmis laittamaan kaiken peliin. Hänen ansiostaan me lapset esitimme kokonaisen klassikkosatuun pohjautuvan näytelmän vanhemmille. Tästä näytelmästä ikuistetut valokuvat löytyvät myös kuvassa näkyvän aikakauslehden sivuilta.

Kuten edesmenneen sisarensa Railin, myös Pupu-tädin muisto elää Rahkeella. Silloin hän ei ole poissa, vaan hän on todellakin läsnä muistoissamme, joihin voimme halutessamme sukeltaa.

MUISTOKIRJOITUS, OSA 2: ”PUPU-TÄTI” TYÖSSÄÄN SAIRAANHOITAJANA

Elise Tykkyläinen

Muuttoliike Suomesta Ruotsiin oli vahvimmillaan 60- ja 70-luvuilla. Tuohon joukkoon liittyi vuonna 1971 myös ”Pupu-tätimme” Eeva-Liisa Sjögren.

”Lähdin, koska Suomessa ei ollut töitä. Sairaanhoitajaksi valmistuin ja töitä ei ollut kuin yhdelle meistä neljästäkymmenestä, jotka valmistuimme, kertoo Eeva-Liisa muistelohaastattelussa, jonka tein vuonna 2017”

Vieraaseen maahan asettuminen ei varmasti ollut helppoa. Muistan tädin kertoneen, että sosiaalinen elämä oli aluksi lähinnä työpaikalla. Muita ystäviä ei vielä ollut ja tati kertoi purkaneensa tuona aikana tuntemuksiaan päiväkirjoihin. Näitä päiväkirjoja hän ei kuitenkaan koskaan halunnut luettavaksi, sillä ne olivat ”täynnä tuskaa”.

Ammatti-identiteetti kehittyi kuitenkin vahvaksi ja hoivaaminen oli varmasti Eeva-Liisalle kutsumustyötä.

En kuitenkaan koskaan muista hänen kerskailleen työllään.

”Kaikki se, mitä olen ikinä työstäni saanut, on potilaiden antama palaute. Se, että olen voinut heitä hoitaa ja lievittää kipua. Se on kaikkein parasta ja se on antanut eniten”, Eeva-Liisa toteaa.

”Ei yhteiskunnan palkka, eikä mikään, hän lisää naurahtaen.”

Hieman tunnustusta hän kuitenkin suo itselleen.

”Tietysti työnantaja on minua arvostanutkin, kun olen aina ollut kunnon työntekijä.”

”Se turvallisuudentunne, mitä potilas tuntee kanssani on sellaista, mitä ei voi sanoiksi pukea, Eeva-Liisa kertoo videolla.”

Haastattelun lopussa kysyn vielä ”Pupu-tädiltä”, mitä hän sanoisi nuorille sairaanhoitajaksi opiskeleville neuvoksi tilanteisiin, joissa on kohdattava saattohoidossa oleva potilas.

”Jo läsnäolo riittää. Sanoja ei tarvita paljon. Jo läsnäolo – pienet asiat, Eeva-Liisa vinkkaa.”

Haastatteluvideon teko oli itse asiassa ihan paikallaan. En olisi saattanut arvata tuolloin, että tati nukkuu pois vain hieman yli kaksi vuotta videon julkaisun jälkeen.

Lapsuudesta muistan, että Pupu-tädin työ kuulosti kovin jännittävältä. Tati kertoi tarinoita yövuoroistaan Rahkeen tuvassa hieroessaan Saara-sisarensa jalkoja.

Eräänä yönä Eeva-Liisa ja hänen kollegansa Gunilla olivat käyneet lepäämään yö-kierroksensa jälkeen. Tapansa mukaan he ripustivat käytävän päässä olleen ulko-oven kahvaan jonkinlaisen alusastian, jotta kuulisivat, jos joku murtautuu sairaalaan.

Huomautuksena lukijalle, tässä kohtaa elettiin 80- tai 90-lukua, jolloin ei taatusti ollut niin hyviä valvontajärjestelmiä, kuin nykyään. Voin vain kuvitella, millaisiin laitapuolen kulkijoihin nämä kaksi urheata hoitajarouvaamme olivat varautuneet – sairaala kun sijaitsi Tukholman liepeillä.

Ja sinä yönä, josta tati kertoi Rahkeen tuvassa, oli ”pottu pudonnut”. Kolina herätti Eeva-Liisan ja Gunillan. Nämä säntäsivät ovelle katsomaan, mitä oli vastassa.

”Laiha nuori mies tuli sairaalaan paljain varpain ja kyseli lääkkeitä, muistan Eeva-Liisan kertoneen.”

Kyseessä oli ilmeisesti päihderiippuvuudesta kärsinyt henkilö, joka oli aikeissa viedä sairaalasta lääkkeitä. Tämä saattoi myös olla sama henkilö, joka sai hoitajilta ruiskullisen rauhoittavia suoraan kaulaansa pistettynä, mutta en ole varma liittyykö kyseinen muisto samaan kertomukseen.

Pupu-tädin ammatti kuulosti jännittävältä ja mielenkiintoiselta. Taatusti se oli aika ajoin myös vaarallinen. Toimittajan työssä olen saanut omilta haastateltaviltani oppia, että sosiaali- ja terveysalalla väkivallan uhka on läsnä päivittäin.

Kuva 10: Yövuorot

Se on kuitenkin varmaa, että Eeva-Liisa rakasti työtään, jota hän teki enimmäkseen yövuoroissa.

Hän teki yötyötä niin paljon, että silloin tällöin Ruotsin työaikalaki meinasi tulla vastaan ja se oli kierrettävä tekemällä väliin vuoroja eri sairaalaan.

Joskus ihmettelin, nukkuiko hän lainkaan. Muistan olleeni kerran kylässä tädin luona sellaisella hetkellä, kun kaukainen ystävä tuli Suomesta tapaamaan tättä. Oli aikainen aamu ja Eeva-Liisa oli juuri mennyt nukkumaan yövuoron jälkeen. Hän kuitenkin nousi ja pukeutui heti kun selvisi, että vieras oli saapunut.

"Miten sinä jaksat?", kysyin tädiltä.

"Kyllä minä jaksan", täti hymyili.

Pupu-täti toimi sairaanhoitajan uralla yli neljäkymmentä vuotta.

Kuva 11: Eeva-Liisa ruotsin television haastattelussa

Hän päätyi uransa puolesta myös Ruotsin television haastatteluun ja kirjalliseen teokseen nimeltä "Det blir aldrig som förr", Konung Gustav V:s Jubileumsfond 1928-1998, Norstedts, (Radiumhemmet Stockholm).

RAKKAUDELLA JA SYVÄLLÄ
KUNNIOITUKSELLA MUISTAEN,
Veljentytär,
Elise Tykkyläinen

Sukuun syntyneitä

Iloisia vauvauutisia Ateenasta Kreikasta. Piale on syntynyt poika 13.3.2020, jonka nimeksi tulee Konstantinos.

Kuva 12: Konstantinos

Saara-mummi ei ole vielä päässyt katsomaan, valitettavasti, korona-viruksen takia

Tuonpuoleiseen siirtyneitä

Toivo Ikonen 12.9.1929 - 8.10.2019

Erkki Ikonen kertoi eilen, että hänen veljensä Toivo Ikonen on poistunut keskuudestamme.

Kuva 13: Toivo Ikonen

Toivo syntyi 12.9.1929 ja kuoli 8.10.2019 eli 90 - vuotiaana. Toivo tuli Tykkyläisten sukuseuran puheenjohtajaksi seuran alusta lähtien eli vuodesta 1998. Hän oli puheenjohtajana vuoden 2015 sukukokoukseen saakka, jolloin hänet nimitettiin Tykkyläisten sukuseuran kunniajäseneksi. Toivolla oli erittäin vahva kokemus järjestötyöstä ja kiinnostus sukuun. Ohessa kuvia Toivon puheenjohtajakaudelta.

Viimeisessä kuvassa Toivo nimitetään seuramme kunniapuheenjohtajaksi.

Kuva 14: Toivo Ikonesta tulee kunniapuheenjohtaja

Impi Alina Hämäläinen 11.10.1932 - 1.4.2019

Sisareni Impi Alina Hämäläinen o.s. Tykkyläinen poistui keskuudestamme eilen 1.4.2019. Impi oli syntynyt 11.10.1932. Oheisessa kuvassa Impi on kotipihassamme sisarustensa kanssa vuonna 2017.

Kuva 15: Impi ja sisarukset

Sukuneuvoston tiedot

Nykyinen toimintakausi on 2018-2021.

Mikäli et ole jo maksanut jäsenmaksuasi maksusuorituksen voi maksaa pankkisiirtona seuraavalle tilille.

FI48 5780 0720 4690 92

Sukuseuralla on uudet Internet -sivut. Niitä pääsee katsomaan seuraavasta osoitteesta

<http://lambro.com/sukuseuratykkylainen/>

Sukuseura on myös Facebookissa. Seuramme sivuston löytää hakemalla Sukuseura Tykkyläinen. Käykää tykkäämässä sivustosta.

Muistutan tässä yhteydessä myös My Heritage -palvelusta, johon voi hakea käyttöoikeudet joko suoraan menemällä seuraavaan osoitteeseen tai pyytämällä niitä sihteeriltä, sähköposti Paavo Lambropoulos (lambropa1@hotmail.com).

<http://tykkylainenlambropoulos.myheritage.com/>

Sukukokous 2021

Sukuseuran seuraavan sukukokouksen paikaksi on päätetty joko Parikkala tai Lappeenranta. Ajankohta on elokuun lopussa viikonloppuna. Tarkempi tapahtumasuunnittelu etenee tammikuussa 2021, jonka jälkeen kutsu sukukokoukseen lähetetään.

Sukuneuvoston kokoonpano 2020

Sukuneuvoston puheenjohtajana toimii Paavo Lambropoulos. Rahaston hoitajana toimii Antero Tykkyläinen.

Nimi	Sähköposti
Paavo Lambropoulos	lambropa1 at hotmail.com
Antero Tykkyläinen	antsa.tykkylainen at gmail.com
Jarmo Malinen	malij26 at gmail.com
Marjaana Tykkyläinen	marjaana.tykkylainen at pp.inet.fi
Riitta Törölä	riitta.torola at hotmail.fi
Lauri Tykkyläinen	Lauri.Tykkylainen at gmail.com
Anu Wacklin	anu.wacklin at espoo.fi
Elise Tykkyläinen	moon1980 at gmail.com
Tuula Riikonen	tuulah.riikonen at gmail.com
Jorma Puustinen	jorma.k.o.puustinen at gmail.com
Tuija Malinen	hamaltu63 at gmail.com